

Mukana 5 ovtsilaista ja 2 kavtsilaista, korona verotti osallistujien määrää. Karun kaunis Jurmo on 5km pitkä ja 1km leveä Salpausselän viimeinen häntä. Osa siitä kuuluu Saaristomeren kansallispuistoon ja eteläkärjessä on liikkumisrajoitus lintujen pesimäaikaan. Pohjoispäässä laiduntaa vapaana ylämaan karjaa. Pysyviä asukkaita on kymmenkunta. Omaa kauppaa ei ole, mutta oma pieni kirkko on vuodelta 1846.

Matkustimme junalla Turkuun ja sieltä saaristolaisbussilla Pärnäisiin, mistä merimatka yhteysalus- Baldurilla kesti n. kolme tuntia. Aurinko paistoi, meri lähes tyyni, upeat kallioiset rannat. Merikotkan ja muita lintuja bongailimme; mukanaan meillä oli "ammattilaisia".

Saavuimme saarelle illan suussa ja majapaikkamme Jurmo Inn:n emäntä Tiina haki autolla meidän tavarat. Me kävelimme perässä saaren ainoaa tietä noin kilometrin. Tiina laittoi meille hyvää ruokaa, ystävällisesti kertoili mielenkiintoisia vaihteita saaren historiasta ja nykypäivästä. Saarella asuvien elämä on ihan oma lukunsa.

Seuraavana päivänä tutkimme koko saaren päästä päähän. Kuljimme karuudessaan kauniin saaren kivikkoisia rantoja pitkin. Aurinko paistoi ja meri huokui ihanasti ympärillä. Maasto oli melko tasaista myös valmiita polkuja jonkin verran. Katajaa ja kanervaa kasvaa suurina alueina, myös variksenmarjaa, merikaalia ja joitain kukkakasveja. Lintubongarit illalla kertoivat päivän parhaat havainnot ja määrät. Mielenkiintoista. Lauantaina lähtö aamulautalla kotiinpäin haikein mielin. Vettä satoi. Vaikuttava, hieno retki. Kerran elämässä Jurmon saarelle. Kannatti käydä.

